

Ненад М. Арсић
ПЕТА РАСА

Уредник
Нева Саравија

Ненад М. Арсић

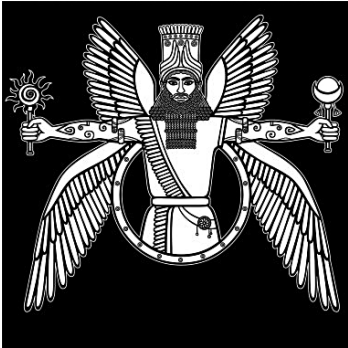
ПЕТА РАСА

„Велико дело”

У Београду, Србија
2021.

Србољубу Јеринићу – Срби Цеку,
мом ујаку.

Тамо неїде, шамо їде је шачка,
шу смо ми...

221. пре н. е.

Тамна беше та ноћ над Александријом египатском. Утонуо у дубоки сан, древни град на делти митске реке Нил и на обали Средоземног мора ћутао је у свом спокоју. И заиста, све би било тихо да из даљине, са саме обале, није допирао звук морских таласа, који се разбијаше о постамент светионика на острву Фарос.

Тик уз обалу, стеновито острво које ипак беше некако повезано с копном, на себи је носило право чудо. На постаменту од камених блокова, за које нико никада није утврдио које су стварне тежине, десетинама метара ка небеском своду уздизао се светионик. На самом врху ноћима је горела велика ватра, која је уз помоћ огледала бацала светлост километрима према отвореном мору, осветљавајући сигуран пут и прилаз Александријској луци.

Да су којим чудом огледала на светионику са Фароса била окренута ка граду, тамна ноћ би се претворила у блистави дан, тако снажна беше та светлост.

Камени плочници, улице и сокаци беху пусти у тми-ни. Једино се могао чути покоји лавез паса луталица. На централном тргу, одмах код палате коју за себе давних година сагради Сотир Птоломејевић, или како га Јелини зваху Птоломеј, на великом платоу гордо стајаху мермерне статуе древних богова и богиња. Пут са главног трга и палате Сотирове водио је право до широког мермерног степеништа, на чијем врху беху носећи стубови тешке двокрилне капије од храстовог дрвета, оковане челиком. Тамнозелена капија била је полуотворена. Иза капије

беше широко поплочано двориште. Самим центром дворишта доминирала је велелепна овална грађевина опасана античким стубовима, који сваки за себе беху право уметничко дело. Ти стубови од белог гранита носили су масивну куполу која је наткривала ову чудесну грађевину.

То беше музеј и библиотека. Читав тадашњи свет веровао је да се сва знања и сва древна мудрост давно прохујалих времена налазе управо на том месту, у Александријској библиотеци. И заиста беше тако.

Поред централног хола библиотеке, на чијим зидовима у читавом кругу беху дрвене полице препуне свитака и пергамената, било је и неколико овалних пролаза који су водили у засебне просторије. Камени зидови сваке од тих просторија беху, опет, у полицама на којима су уредно били сложени рукописи, папируси, свици и пергаменти различитих научних дисциплина. Свака просторија била је засебна ризница знања о филозофији и логици, астрономији, математици, физици, о повести и духовном развоју.

Управо из просторије која беше предвиђена за изучавање људске прошлости и духовних знања, допирала је слаба светлост. Негде у углу те просторије, за већим овалним столом, седело је двоје људи. Површина стола беше препуна развијених свитака на које су две дебеле воштанице бацале слабу светлост.

Један преко пута другог седели су човек средњих година, густе проседе браде и још гушће дуге црне косе исплетене у реп, и младић танког уског лица, кратке црне косе, са очима боје ћилибара. Лепим крупним очима нетремице је гледао у тог човека, упијајући сваку изговорену реч.

„На самом почетку беше хаос, из хаоса се роди реч, из речи се изроди ред, а из реда поредак, из поретка започео стварање свега, видљивог и невидљивог. Да би ово разумео, не треба да идеш тако далеко. Само треба да завириш

у себе, у свој ум и своје срце. И онда ћеш видети да у нама влада хаос, сличан оном на самом почетку стварања...

Не контролишемо своје мисли, не контролишемо бес, бес који се, као унутрашњи немир, усмерава споља, на друге. Такође не контролишемо емоције, већ оне веома често контролишу нас. Ето зато смо овде, јер нисмо пронашли мир. Мир у себи, унутрашњу равнотежу.

И зато се наново и наново рађамо, све док тај мир не доведемо у наше душе, док се из нашег хаоса не изроде реч, ред и поредак. А живот је много више од овога што сада мислиш да јесте, сине мој”, рече Тот свом сину Титу, накратко застаде па настави. „Ништа сем напретка душе се не рачуна на крају. А душа се вечно креће напред, ношена законима узрока и последица, све док на крају обоје не постану једно. Кад се узрок и последица стопе у једно, више се нећемо рађати”, заврши Премудри Тот, поново погледа у свог сина и руком протрља очи. „Идемо, касно је, сине мој.”

Улице александријске и даље беху пусте, град је ураћао у дубоки сан, а отац и син полако, ногу пред ногу, држећи руке на леђима, зарођени у своје мисли, ишли су ка свом дому.

„Мајка је сигурно забринута, никада нисмо до ових ситних сати боравили у библиотеци”, рече отац.

„Ма зна мајка, оче, зна она колико сам гладан знања и нових вештина, разумеће”, кратко додаде Тит, гледајући испред себе. Онда онако ходајући окрете главу и погледа у свог оца. „Оче, тебе овде у Александрији једни зову Тот, Три Пута Највећи, а други те зову Хермес Трисмегистус, како то?”

„Па ето тако, народ Египта ме зове Тот, а Јелини Хермес Трисмегистус.”

„И даље ништа не разумем, оче!”, љубопитно рече младић.

„Дуга је то прича, сине, а веома је касно за отварање нове теме, нека то сачека сутрашњи дан. Знаш, Тит, Јелини воле да све прилагоде себи и свом језику... Не знам да ли знаш да се овај град није одвајкада звао Александрија?“, упита отац гледајући у свог сина.

Тит беше изненађен, кратко застаде и оца, који је полако одмицао, упита: „Па како се звао, оче!?“

„Звао се Лесандрија, наравно по оснивачу града Лесандру Великом. Када су Јелини дошли овде у великим колонијама, они му променише име у Александрија. И ето, тако остаде. Јелини сада сматрају да је велики ратник и војсковођа био Јелин, а све прилике кажу да није!“, не застајкујући одговори отац.

„Ако није био Јелин, ко је био, оче!?“ поново упита Тит покушавајући да га сустигне.

„Био је потомак првих људи“, одговори Тот, дохвати гвоздену алку на капији, отвори једно крило и уђе у дворште своје куће. Негде на пола пута од капије до улаза у кућу он застаде и окрену се ка сину. „Ни не покушавај да отвориш нову тему, Тит, видим да ти радозналост кипи из ушију, али за данас је стварно доста!“, оштријим гласом рече отац, знајући природу свог сина. Тит покуњено спусти главу и ћутке пратећи оца уђе у кућу.

Други петлови одавно се огласише, а млади Тит, ушушкан у топлој постели, и даље је спавао мирним сном. Сунце које се проби до његовог уснулог лица помилова га по образима и пожелеле му добро јутро. Младић поче да се мешкољи, благо протрља очи и зевнувши кратко протеже се колико је могао. Онда седе на кревет, протеже руке још једном и оде до посуде са свежеом водом, коју је мајка сваког јутра остављала да се њоме умије. Чим се освежи, брзо се пресвуче и онако одморан и чио излете из своје собе.

У кући није било никога, младић је ишао од собе до собе тражећи родитеље, али узалуд. Његово зачуђено

лице одједном се озари, плесну се отвореним дланом по челу. „Баш сам блесав”, помисли и истрча из куће право у двориште. Испод велике палме иза куће, на удобним столицама од платна и дрвета, заваљени уз шољу урминог чаја, седели су мајка и отац, водећи неки пријатан разговор.

„Добро јутро, мајко, добро јутро, оче!”, веселим гласом поздрави Тит своје родитеље.

„Добро јутро, сине!”, окренуше се они у исти мах и у један глас отпоздравише свом сину.

Тит им приђе, пољуби прво мајку, затим оца и седе поред њих. „Оче, кад идемо у библиотеку?”, нестрпљив беше младић.

Уместо оца, Титу одговори мајка: „Данас не идете никуд, остајете са мном. Ваљда сам и ја заслужила да барем један дан у недељи проведем са вама двојицом!?”

Тот није говорио ништа, али климајући главом беше сагласан са својом супругом.

Мало је рећи да је Тит био разочаран одлуком својих родитеља. Тужно скупи обрве, спусти поглед и у полугласу рече: „Али оче, обећао си ми причу о теби као Тоту и Хермесу, обећао си ми причу о првим људима!?”

„За то нам није потребна библиотека, сине мој! Све то могу да ти испричам и овде, под овом палмом”, нежно рече отац.

Титу баш не би право. „Па добро, може и овако”, помисли он.

„Слушам, оче, Тот, Хермес, први људи!”, усхићено рече младић, промешкољи се у столици као да тражи најповољнији положај за слушање приче и нагну се ка оцу. „Дакле!”, кратак беше Тит.

Што се Тит седећи све више примицао оцу, то је Тот, одмичући се од сина, све дубље ураћао у удобну платнену столицу. Кратко уздахну, рашири руке и поче.

„Та прича о мени, сине, да ли сам ја Тот, Три Пута Велики или Хермес Трисмегистус мање је важна. Ту је важно само једно, а то је да ћу се у овој реалности три пута реинкарнирати. Ово је други пут, а биће и трећег.

Први пут када сам дошао у ову реалност имао сам исто име као и сада, Тот. Али тада сам био потомак првих људи, звали су ме Тот Атлантиђанин. Читав тај живот, уосталом као и овај, посветио сам изучавању древног знања и познања природних и космичких закона. Тада бејаш врховни ведун, свештеник Тот Атлантиђанин.

Атлантиђанин ми није било друго име, већ су ме тако звали јер сам рођен на Атлантиди. Атлантида је била древни континент који су у прадавна времена населили први људи.

Тражећи боље место за свој живот, они су са Венеје прешли на тај континент и основали велику цивилизацију. Толико су били напреднији од нас да о томе не треба трошити речи. Живели су хиљадама година у миру, благостању и љубави, што је било преовлађујуће људско осећање. И тако све док се однекуда, кришом и из потаје, у њихове животе не уселише нељуди. Полако, неприметно, нељуди су мењали свест Атлантиђана и уместо осећања љубави полако надвлада једно друго људско осећање – страх. Из страха се изродише све пошести које беху дубоко сакривене у људском уму: мржња, завист, жеља за туђим, среброљубље, блуд, трбухоугођење и много шта друго... Такво стање свести из које утече савест довело је до сукоба и тешке несреће. И тада се напослетку догоди друга планетарна катастрофа која замало не уништи Мидгард земљу. Тако су нашу планету звали први људи. У тој катастрофи дубине Великога мора прогуташе древни континент Атлантиду, а моје јаство, ја као Тот Атлантиђанин, поведох преостали, преживели народ управо овде, на ову земљу, где ми сада живимо. Данас нашу земљу зове-

мо Египат, тада су је први људи звали земљом Та-Кем или земљом Кема”, рече отац и погледа у сина. Потом подиже поглед према крошњи палминих листова, који су се померали на лаганом ветру. Загледан у њих, Тот мислима зарони у дубоку прошлост.

